

jeg ikke kan billige, men som jeg dog kan forstaae ikke trostede sig til at gøre dette Skridt afgjort og bestemt og derfor paa en Maade henstod det til alle Vedkommende selv at vælge mellem de to Systemer. Men, ligesaa vist som det er min Overbeviisning, at det er ret og retfærdigt, at Forældre faae Ret til i større Udstrækning end hidtil at disponere over deres Eiendele, saaledes kan jeg ikke finde det passende at lade, om jeg saa maa sige, Mand for Mand afgjøre i de enkelte concrete Tilfælde, hvad der med Hensyn til det almindelige Princip for Arvegangen skal gjælde i saadanne Forhold. Det er Noget, som Lovgivningen skal afgjøre, og, naar det der er saaledes hensat, er det ogsaa ganske klart, at det er, fordi man ansaae Principet om lige Arveret for det Retfærdige, men ikke trostede sig til decideret at fastsætte Saadant. Men, netop fordi jeg troer, at Opinionen er forberedt, og det er mig klart, at der baade hos Regjeringen og Rigsdagens Afdelinger, saavidt man kan dømmes om en Sag, der ikke er endelig afgjort, altsaa hos den lovgivende Magt, er en saadan Erkendelse, synes jeg ikke, at det er ret at indkaste ligesom en Tvivl om Retfærdigheden af, hvad man er i Begreb med at gjøre. Er det retfærdigt, at Mand og Kvinde skulle gaae i lige Arv, ligesaa godt i nedstigende Linie som i Sidelinierne, saa skal det afgjøres ved Lov og ikke berede, om jeg saa maa sige, paa den private Votering omkring i Landet. Men dertil kommer, at Diemedet, som de ærede Forslagsstillere have stillet sig, formeentlig ikke blot ligesaa godt opnaaes ved det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, men at dette endogsaa indrømmer en større Ret. Det gaaer nemlig ud paa, at Forældre, der have Livsarvinger, skulle være berettigede til ved Testament at raade, ikke som hidtil over $\frac{1}{4}$, men over $\frac{1}{3}$ af deres Bo, saa at kun $\frac{2}{3}$ af deres Efterladenskab skal som nødvendig Arv tilfalde deres Livsarvinger. Det er saaledes her vel ikke Tale om at vælge imellem to Principer, hvilket Valg tilkommer den lovgivende Magt, men Valget vil kunne gaae ud paa efter de mange forskellige Forhold, der kunne finde Sted, at raade over en væsentlig Deel af den Formue, som Vedkommende har

hævet i levende Live, og deriblandt navnlig ogsaa, naar han vil, at tillægge en eller flere af Sønnernes en større Arvepart, end der ellers vilde tilkomme dem, ligesom denne Ret ogsaa vil kunne benyttes af den Fader, der kun har Søner, hvilken efter min Overbeviisning fra Lovgivningens Standpunkt maa hane den samme Ret til at disponere over det af hans Formue, der saaledes ikke betragtes som en Familiearv, men, om jeg saa maa sige, som en fri Eiendom, som den, der har Søner og Døttre, hvortil den anden Bestemmelse vil blive aldeles uden Virkning i alle de Tilfælde, hvor Forældrene kun have Døttre eller kun have Søner. Jeg kan heller ikke forstaae rettere, end at det fuldkomment stemmer med den Motivering, den ærede Landstingsmand, der har stillet Forslaget, stoft fremsatte, og hvortil han idag har henholdt sig; Principet fyldestgøres fuldstændigere, og vi kaste ikke, idet vi med Rette vedtage en saadan Lovbestemmelse, en Tvivl ind om dens Retfærdighed, ligesom den ærede Landstingsmand ogsaa selv udtrykkeligt paapegede det som et af de Midler, hvorved hans Formaal kunde naaes. Jeg haaber altsaa, at der meget let vil kunne finde en Forening Sted, og at der saaledes vil skee de efter min Overbeviisning eneste to Skridt, som vor Arvelov trænger til, nemlig at den stedfindende Ulighed udslættes, og at der gives Forældrene i det Hele taget en større Raadighed til ved Testament at disponere over en Deel af deres Efterladenskab.

Drejer: Med Hensyn til det af tvende ærede Landstingsmænd i Forening stillede Ændringsforslag, kan jeg i det Væsentlige samstemme med, hvad der af den sidste ærede Tale derimod er anført, idet jeg blot skal tilføje, at jeg vilde ansee en Ændring af Loven, overensstemmende med dette Forslag, for saa uheldig, at jeg sandsynligvis, hvis dette Ændringsforslag gik igjennem, ikke vilde kunne bekvemme mig til at give Loven min Stemme. Hvad de af den ærede anden Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) stillede Ændringsforslag angaaer, navnlig det første, der gaaer ud paa at foreslaae en § 2, da skal jeg blot tillade mig at yttre, at jeg ikke sees nogen sær Nød-